Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 21. marca 2024*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (EÚ) 2019/1157 – Posilnenie bezpečnosti preukazov totožnosti občanov Európskej únie – Platnosť – Právny základ – Článok 21 ods. 2 ZFEÚ – Článok 77 ods. 3 ZFEÚ – Nariadenie (EÚ) 2019/1157 – Článok 3 ods. 5 – Povinnosť členských štátov vložiť do pamäťového média preukazov totožnosti dva odtlačky prstov v interoperabilných digitálnych formátoch – Článok 7 Charty základných práv Európskej únie – Rešpektovanie súkromného a rodinného života – Článok 8 Charty základných práv Európskej únie – Ochrana osobných údajov – Nariadenie (EÚ) 2016/679 – Článok 35 – Povinnosť vykonať posúdenie vplyvu na ochranu údajov – Zachovanie časových účinkov nariadenia vyhláseného za neplatné“

Vo veci C-61/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden, Nemecko) z 13. januára 2022 a doručený Súdnemu dvoru 1. apríla 2019, ktorý súvisí s konaním:

RL

proti

Landeshauptstadt Wiesbaden,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, E. Regan (spravodajca), T. von Danwitz, F. Biltgen a Z. Csehi, sudcovia J.-C. Bonichot, S. Rodin, D. Gratsias, M. L. Arastey Sahún a M. Gavalec,

generálna advokátka: L. Medina,

tajomník: D. Dittert, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. marca 2023,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– RL, v zastúpení: W. Achelpöhler, Rechtsanwalt,

* Jazyk konania: nemčina.

– nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a P.-L. Krüger, splnomocnení zástupcovia,

– belgická vláda, v zastúpení: P. Cottin a A. Van Baelen, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci P. Wytinck, advocaat,

– španielska vláda, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz, splnomocnený zástupca,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

– Európsky parlament, v zastúpení: G. C. Bartram, P. López-Carceller a J. Rodrigues, splnomocnení zástupcovia,

– Rada Európskej únie, v zastúpení: M. França a Z. Šustr, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: H. Kranenborg, E. Montaguti a I. Zaloguin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 29. júna 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka platnosti nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1157 z 20. júna 2019 o posilnení zabezpečenia preukazov totožnosti občanov Únie a dokladov o pobyte vydávaných občanom Únie a ich rodinným príslušníkom vykonávajúcim svoje právo na voľný pohyb (Ú. v. EÚ L 188, 2019, s. 67), a najmä jeho článku 3 ods. 5.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi RL a Landeshauptstadt Wiesbaden (mesto Wiesbaden, hlavné mesto spolkovej krajiny, Nemecko) (ďalej len „mesto Wiesbaden“), ktorého predmetom je to, že mesto Wiesbaden zamietlo žiadosť RL o vydanie preukazu totožnosti bez jeho odtlačkov prstov.

I. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Nariadenie 2019/1157

3 Odôvodnenia 1, 2, 4, 5, 17 až 21, 23, 26 až 29, 32, 33, 36, 40 až 42 a odôvodnenie 46 nariadenia 2019/1157 znejú:

„(1) Zmluvou o [EÚ] sa rozhodlo uľahčiť voľný pohyb osôb a pritom zaručiť bezpečnosť národov Európy utvorením priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v súlade s ustanoveniami Zmluvy o EÚ a Zmluvy o [FEÚ].

(2) Občianstvom [Európskej únie] sa priznáva každému občanovi Únie právo na voľný pohyb s výhradou určitých obmedzení a podmienok. Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES [z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46)] sa uvedené právo stáva účinným. Článkom 45 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len ‚charta') sa takisto zabezpečuje sloboda pohybu a pobytu. Sloboda pohybu znamená právo odchádzať z členských štátov a vstupovať do nich s platným preukazom totožnosti alebo pasom.

…

(4) Smernica [2004/38] stanovuje, že členské štáty môžu prijať potrebné opatrenia na odmietnutie, ukončenie alebo zrušenie akéhokoľvek práva priznaného podľa uvedenej smernice v prípade zneužívania práv alebo podvodu. Falšovanie dokladov alebo nesprávne predloženie vecnej skutočnosti týkajúcej sa podmienok súvisiacich s právom na pobyt boli identifikované ako typické príklady podvodu podľa uvedenej smernice.

(5) Medzi úrovňami zabezpečenia národných preukazov totožnosti, ktoré vydávajú členské štáty, a povolení na pobyt pre občanov Únie, ktorí majú pobyt v inom členskom štáte, a ich rodinných príslušníkov existujú značné rozdiely. Uvedené rozdiely zvyšujú riziko pozmeňovania dokladov a s tým súvisiacich podvodov a tiež spôsobujú občanom aj praktické problémy, keď chcú uplatniť svoje právo na voľný pohyb. Štatistické údaje európskej siete pre analýzu rizika podvodov v oblasti dokladov ukazujú, že počet falšovaných preukazov totožnosti sa zvýšil.

…

(17) Ochranné prvky sú potrebné na overenie toho, či je doklad pravý, a na zistenie totožnosti osoby. Stanovenie minimálnych bezpečnostných noriem a začlenenie biometrických údajov do preukazov totožnosti a pobytových preukazov rodinných príslušníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, predstavujú dôležité kroky k tomu, aby bolo ich používanie v Únii bezpečnejšie. Zaradenie týchto biometrických znakov by malo občanom Únie umožniť v plnej miere využívať svoje práva na voľný pohyb.

(18) Uchovávanie podoby tváre a dvoch odtlačkov prstov (ďalej len ‚biometrické údaje') v preukazoch totožnosti a pobytových preukazoch, ako sa už stanovilo v súvislosti s biometrickými pasmi a povoleniami na pobyt pre štátnych príslušníkov tretích krajín, je najvhodnejšou kombináciou spoľahlivej identifikácie a overovania so zníženým rizikom podvodu s cieľom posilniť zabezpečenie preukazov totožnosti a pobytových preukazov.

(19) Na overenie pravosti dokladu a totožnosti jeho držiteľa by členské štáty mali v rámci všeobecne zaužívanej praxe overovať predovšetkým podobu tváre a v prípade potreby by mali v záujme jednoznačného potvrdenia pravosti dokladu a totožnosti držiteľa overiť aj odtlačky prstov.

(20) Členské štáty by mali zabezpečiť, aby v prípadoch, keď overenie biometrických údajov nepotvrdí pravosť dokladu ani totožnosť jeho držiteľa, kvalifikovaní pracovníci vykonali povinnú manuálnu kontrolu.

(21) Toto nariadenie neposkytuje právny základ na vytvorenie alebo vedenie databáz na vnútroštátnej úrovni na účely uchovávania biometrických údajov v členských štátoch, čo je záležitosť vnútroštátneho práva, ktoré musí byť v súlade s právom Únie v oblasti ochrany údajov. Okrem toho, toto nariadenie neposkytuje právny základ na vytvorenie alebo vedenie centralizovanej databázy na úrovni Únie.

…

(23) Na účel tohto nariadenia by sa mali zohľadniť špecifikácie dokumentu [Medzinárodnej organizácie pre civilné letectvo (ICAO)] 9303, ktorými sa zabezpečuje celosvetová interoperabilita aj vo vzťahu k strojovej čitateľnosti a použití vizuálnej kontroly.

…

(26) Členské štáty by mali zabezpečiť, aby boli zavedené primerané a účinné postupy zberu biometrických identifikačných znakov, a aby uvedené postupy boli v súlade s právami a zásadami stanovenými v charte, Dohovore Rady Európy o ochrane ľudských práv a základných slobôd [podpísanom v Ríme 4. novembra 1950] a Dohovore Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa [prijatom Valným zhromaždením Organizácie Spojených národov 20. novembra 1989 (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 1577, s. 3), ktorý nadobudol platnosť 2. septembra 1990]. Členské štáty by mali zaistiť, aby sa počas celého postupu zberu v prvom rade zohľadňoval najlepší záujem dieťaťa. Na uvedený účel by mali kvalifikovaní pracovníci absolvovať primeranú odbornú prípravu v oblasti postupov zberu biometrických identifikačných znakov s ohľadom na potreby detí.

(27) V prípade ťažkostí v súvislosti so zberom biometrických identifikačných znakov by členské štáty mali zabezpečiť, aby boli zavedené vhodné postupy rešpektujúce dôstojnosť danej osoby. Preto by sa mali osobitne zohľadňovať otázky súvisiace s rodom a osobitné potreby detí a zraniteľných osôb.

(28) Zavedenie minimálnych bezpečnostných noriem a noriem formátu preukazov totožnosti by malo členským štátom umožniť spoľahnúť sa na pravosť týchto dokladov, keď občania Únie uplatňujú svoje právo na voľný pohyb. Zavedenie prísnejších bezpečnostných noriem by malo poskytnúť dostatočné záruky verejným orgánom a súkromným subjektom, aby sa mohli spoľahnúť na pravosť preukazov totožnosti, ak ich občania Únie používajú na účely identifikácie.

(29) Rozlišovací znak v podobe dvojpísmenového kódu krajiny členského štátu, ktorý vydal doklad, vytlačeného inverzne v modrom obdĺžniku a obklopeného 12 žltými hviezdičkami uľahčuje vizuálnu kontrolu dokladu, najmä ak jeho držiteľ uplatňuje právo na voľný pohyb.

…

(32) Členské štáty by mali prijať všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby biometrické údaje správne identifikovali osobu, ktorej bol vydaný preukaz totožnosti. Na tento účel by členské štáty mohli zvážiť zber biometrických identifikačných znakov, najmä podoby tváre, a to priamo v kancelárii príslušného vnútroštátneho orgánu vydávajúceho preukazy totožnosti.

(33) Členské štáty by si mali navzájom vymieňať tie informácie, ktoré sú potrebné na prístup k údajom obsiahnutým na bezpečnom pamäťovom médiu, na overenie ich pravosti a kontrolu. Formáty používané pre bezpečné pamäťové médium by mali byť interoperabilné, a to aj v súvislosti s automatizovanými hraničnými priechodmi.

…

(36) Doklady o pobyte vydávané občanom Únie by mali obsahovať konkrétne informácie, aby sa zabezpečilo, že budú ako doklady o pobyte identifikované vo všetkých členských štátoch. Malo by sa tak uľahčiť uznávanie uplatňovanie práva občanov Únie na voľný pohyb a práv spojených s týmto uplatňovaním, ale harmonizácia by nemala presahovať to, čo je primerané na vyriešenie nedostatkov súčasných dokladov. Členské štáty si môžu zvoliť formát, v ktorom sú tieto doklady vydané, a mohli by ich vydávať vo formáte, ktorý je v súlade so špecifikáciami dokumentu ICAO 9303.

…

(40) Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 [z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1, ďalej len ‚GDPR‘)] sa uplatňuje so zreteľom na osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať v súvislosti s uplatňovaním tohto nariadenia. Je potrebné podrobnejšie stanoviť záruky vzťahujúce sa na spracované osobné údaje a najmä citlivé údaje, ako sú biometrické identifikačné znaky. Dotknuté osoby by mali byť informované o existencii pamäťového média v ich dokladoch, ktoré obsahuje ich biometrické údaje, vrátane jeho bezkontaktnej prístupnosti, ako aj o všetkých prípadoch, keď sa používajú údaje obsiahnuté v ich preukazoch totožnosti a dokladoch o pobyte. V každom prípade by dotknuté osoby mali mať prístup k osobným údajom spracovaným v ich preukazoch totožnosti a dokladoch o pobyte a mali by mať právo na ich opravu prostredníctvom vydania nového dokladu, ak sú tieto údaje chybné alebo neúplné. Pamäťové médium by malo byť nanajvýš bezpečné a malo by účinne chrániť osobné údaje, ktoré sú na ňom uchované, pred neoprávneným prístupom k nim.

(41) Členské štáty by mali byť zodpovedné za riadne spracovanie biometrických údajov od zberu až po vloženie údajov na vysoko bezpečné pamäťové médium v súlade s [GDPR].

(42) Členské štáty by mali zachovávať osobitnú obozretnosť pri spolupráci s externým poskytovateľom služieb. Takáto spolupráca by nemala vylučovať žiadnu zodpovednosť členských štátov vyplývajúcu z práva Únie alebo vnútroštátneho práva za porušenie povinností v súvislosti s osobnými údajmi.

…

(46) Keďže ciele tohto nariadenia, a to zvýšenie bezpečnosti a uľahčenie uplatňovania práv voľného pohybu občanmi Únie a ich rodinnými príslušníkmi nie je možné uspokojivo dosiahnuť na úrovni členských štátov, ale z dôvodu rozsahu a účinkov opatrenia ich možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, môže Únia prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity podľa článku 5 [ZEÚ]. V súlade so zásadou proporcionality podľa uvedeného článku toto nariadenie neprekračuje rámec nevyhnutný na dosiahnutie týchto cieľov.“

4 V článku 1 nariadenia 2019/1157, nazvanom „Predmet úpravy“, sa stanovuje:

„Týmto nariadením sa posilňujú bezpečnostné normy vzťahujúce sa na preukazy totožnosti vydávané členskými štátmi ich štátnym príslušníkom a na doklady o pobyte vydávané členskými štátmi občanom Únie a ich rodinným príslušníkom pri uplatňovaní ich práva na voľný pohyb v Únii.“

5 Článok 2 tohto nariadenia s názvom „Rozsah pôsobnosti“ stanovuje:

„Toto nariadenie sa vzťahuje na:

a) preukazy totožnosti vydané členskými štátmi ich vlastným štátnym príslušníkom podľa článku 4 ods. 3 smernice [2004/38].

Toto nariadenie sa neuplatňuje na dočasne vydávané identifikačné doklady s dobou platnosti kratšou ako šesť mesiacov;

b) registračné potvrdenia vydávané v súlade s článkom 8 smernice [2004/38] občanom Únie, ktorí sa zdržiavajú viac ako tri mesiace v hostiteľskom členskom štáte a doklady potvrdzujúce trvalý pobyt vydávané v súlade s článkom 19 smernice [2004/38] občanom Únie na základe žiadosti;

c) pobytové preukazy vydávané v súlade s článkom 10 smernice [2004/38] rodinným príslušníkom občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, a preukazy o trvalom pobyte vydávané v súlade s článkom 20 smernice [2004/38] rodinným príslušníkom občanov Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu.“

6 Článok 3 uvedeného nariadenia s názvom „Bezpečnostné normy/formát/špecifikácie“ v odsekoch 5 až 7 a v odseku 10 stanovuje:

„5. Preukazy totožnosti musia obsahovať vysoko bezpečné pamäťové médium, ktoré obsahuje podobu tváre držiteľa preukazu a dva odtlačky prstov v interoperabilných digitálnych formátoch. Na zachytávanie biometrických identifikačných znakov členské štáty uplatňujú technické špecifikácie stanovené vo vykonávacom rozhodnutí Komisie C(2018)7767 [z 30. novembra 2018, ktorým sa stanovujú technické špecifikácie pre jednotný formát povolení na pobyt pre štátnych príslušníkov tretích krajín a ktorým sa zrušuje rozhodnutie C(2002)3069].

6. Pamäťové médium má dostatočnú kapacitu a schopnosť zaručiť integritu, pravosť a dôvernosť údajov. Uložené údaje musia byť prístupné bezkontaktne a byť chránené, ako je stanovené vo vykonávacom rozhodnutí C(2018)7767. Členské štáty si vymieňajú informácie potrebné na overenie pamäťového média a na prístup k biometrickým údajom uvedeným v odseku 5 a ich kontrolu.

7. Deti mladšie ako 12 rokov môžu byť oslobodené od požiadavky poskytnúť odtlačky prstov.

Deti mladšie ako šesť rokov sú oslobodené od požiadavky poskytnúť odtlačky prstov.

Od požiadavky poskytnúť odtlačky prstov sú oslobodené osoby, od ktorých je fyzicky nemožné odobrať odtlačky prstov.

…

10. Ak členské štáty uchovávajú v preukazoch totožnosti údaje na účel elektronických služieb, ako je elektronická verejná správa a elektronický obchod, tieto vnútroštátne údaje musia byť fyzicky alebo logicky oddelené od biometrických údajov uvedených v odseku 5.“

7 Podľa článku 5 tohto nariadenia s názvom „Postupné zrušenie“:

„1. Preukazy totožnosti, ktoré nespĺňajú požiadavky stanovené v článku 3, strácajú platnosť uplynutím ich doby platnosti alebo 3. augusta 2031 podľa toho, čo nastane skôr.

2. Odchylne od odseku 1:

a) preukazy totožnosti, ktoré… neobsahujú funkčnú SČZ, ako sa uvádza v odseku 3, strácajú platnosť uplynutím doby ich platnosti alebo 3. augusta 2026 podľa toho, čo nastane skôr;

…

3. Na účely odseku 2 je funkčná SČZ:

a) strojovo čitateľná zóna, ktorá je v súlade s časťou 3 dokumentu ICAO 9303, alebo

b) každá iná strojovo čitateľná zóna, v prípade ktorej vydávajúci členský štát oznámi pravidlá požadované na čítanie a zobrazovanie informácií, ktoré sú v nej obsiahnuté, pokiaľ členský štát neoznámi [Európskej k]omisii do 2. augusta 2021 nedostatočnú kapacitu na čítanie a zobrazovanie týchto informácií.

…“

8 Článok 6 nariadenia 2019/1157, nazvaný „Minimálne informácie, ktoré sa majú uviesť“, v prvom odseku stanovuje:

„V dokladoch o pobyte vydávaných členskými štátmi občanom Únie sa uvádza aspoň:

…

f) informácie, ktoré sa majú uvádzať v registračných potvrdeniach a dokladoch potvrdzujúcich trvalý pobyt, vydaných v súlade s článkami 8 a 19 smernice [2004/38];

…“

9 Článok 10 tohto nariadenia, nazvaný „Zber biometrických identifikačných znakov“, stanovuje:

„1. Biometrické identifikačné znaky zbierajú len kvalifikovaní a riadne oprávnení pracovníci určení orgánmi zodpovednými za vydávanie preukazov totožnosti alebo pobytových preukazov na účel vloženia týchto identifikačných znakov do vysoko bezpečného pamäťového média stanoveného v článku 3 ods. 5 v prípade preukazov totožnosti a v článku 7 ods. 1 v prípade pobytových preukazov. Odchylne od prvej vety, odtlačky prstov odoberajú len kvalifikovaní a riadne oprávnení pracovníci takýchto orgánov, s výnimkou žiadostí predložených diplomatickým a konzulárnym orgánom členského štátu.

S cieľom zabezpečiť konzistentnosť biometrických identifikačných znakov s totožnosťou žiadateľa sa žiadateľ musí v priebehu procesu vydávania preukazu v prípade každej žiadosti dostaviť aspoň jedenkrát osobne.

2. Členské štáty zaručia zavedenie primeraných a účinných postupov zberu biometrických identifikačných znakov a súlad týchto postupov s právami a so zásadami stanovenými v Charte, Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Dohovore Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa.

V prípade ťažkostí pri zbere biometrických identifikačných znakov členské štáty zabezpečia, aby boli zavedené vhodné postupy na zaručenie dôstojnosti danej osoby.

3. Okrem prípadu, keď je to potrebné na spracovanie v súlade s právom Únie a vnútroštátnym právom, sa biometrické identifikačné znaky uchovávané na účely personalizácie preukazov totožnosti alebo dokladov o pobyte uchovávajú nanajvýš bezpečným spôsobom a len do dátumu vyzdvihnutia dokladu, a v žiadnom prípade nie dlhšie ako 90 dní odo dňa vydania dokladu. Po uplynutí tejto do[b]y sa tieto biometrické identifikačné znaky okamžite vymažú alebo zničia.“

10 Článok 11 uvedeného nariadenia, nazvaný „Ochrana osobných údajov a zodpovednosť“, v odsekoch 4 a 6 stanovuje:

„4. Spolupráca s externými poskytovateľmi služieb nevylučuje zodpovednosť členského štátu, ktorá môže vyplývať z práva Únie alebo vnútroštátneho práva, za porušenie povinností v súvislosti s osobnými údajmi.

…

6. Biometrické údaje uložené v pamäťovom médiu preukazov totožnosti a dokladov o pobyte používajú v súlade s právom Únie a vnútroštátnym právom len riadne oprávnení pracovníci príslušných vnútroštátnych orgánov a agentúr Únie na overenie:

a) pravosti preukazu totožnosti alebo dokladu o pobyte;

b) totožnosti držiteľa pomocou priamo dostupných porovnateľných znakov, ak sa podľa zákona vyžaduje predloženie preukazu totožnosti alebo dokladu o pobyte.“

11 Článok 14 toho istého nariadenia, nazvaný „Dodatočné technické špecifikácie“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. S cieľom v náležitých prípadoch zabezpečiť, aby preukazy totožnosti a doklady o pobyte uvedené v článku 2 písm. a) a c) boli v súlade s budúcimi minimálnymi bezpečnostnými normami, Komisia prostredníctvom vykonávacích aktov stanoví dodatočné technické špecifikácie týkajúce sa:

a) dodatočných ochranných prvkov a požiadaviek vrátane posilnených noriem zamedzujúcich pozmeňovaniu, napodobňovaniu a falšovaniu;

b) technických špecifikácií pre pamäťové médium biometrických prvkov uvedených v článku 3 ods. 5 a ich zabezpečenia vrátane zamedzenia neoprávnenému prístupu a uľahčenia validácie;

c) požiadaviek na kvalitu a spoločných technických noriem v súvislosti s podobou tváre a odtlačkami prstov.

Uvedené vykonávacie akty sa prijmú v súlade s postupom preskúmania uvedeným v článku 15 ods. 2.

2. V súlade s postupom uvedeným v článku 15 ods. 2 možno rozhodnúť, že špecifikácie uvedené v tomto článku majú byť dôverné a nemajú sa zverejniť. …“

2. GDPR

12 Odôvodnenie 51 GDPR uvádza:

„Osobné údaje, ktoré sú svojou povahou obzvlášť citlivé v súvislosti so základnými právami a slobodami, si zasluhujú osobitnú ochranu, keďže z kontextu ich spracúvania by mohli pre základné práva a slobody vyplývať významné riziká. … Spracúvanie fotografií by sa nemalo systematicky považovať za spracúvanie osobitných kategórií osobných údajov, pretože vymedzenie pojmu biometrické údaje sa na ne bude vzťahovať len v prípadoch, keď sa spracúvajú osobitnými technickými prostriedkami, ktoré umožňujú alebo potvrdzujú jedinečnú identifikáciu fyzickej osoby. Takéto osobné údaje by sa nemali spracúvať, pokiaľ spracúvanie nie je povolené v osobitných prípadoch stanovených v tomto nariadení, pričom sa zohľadní, že právo členských štátov môže stanoviť osobitné ustanovenia o ochrane údajov, ktorými prispôsobia uplatňovanie pravidiel tohto nariadenia na účely splnenia zákonnej povinnosti alebo úlohy realizovanej vo verejnom záujme či pri výkone verejnej moci zverenej prevádzkovateľovi. Okrem osobitných požiadaviek na takéto spracúvanie by sa mali uplatňovať všeobecné zásady a iné pravidlá uvedené v tomto nariadení, najmä pokiaľ ide o podmienky pre zákonné spracúvanie. Výnimky zo všeobecného zákazu spracúvania týchto osobitných kategórií osobných údajov by sa mali výslovne uviesť okrem iného vtedy, ak dotknutá osoba poskytla svoj výslovný súhlas alebo v súvislosti s osobitnými potrebami…“

13 Článok 4 uvedeného nariadenia s názvom „Vymedzenie pojmov“ znie:

„Na účely tohto nariadenia:

…

2) ‚spracúvanie‘ je [každá – *neoficiálny preklad*] operácia alebo súbor operácií s osobnými údajmi alebo súbormi osobných údajov, napríklad získavanie, zaznamenávanie, usporadúvanie, štruktúrovanie, uchovávanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, využívanie, poskytovanie prenosom, šírením alebo poskytovanie iným spôsobom, preskupovanie alebo kombinovanie, obmedzenie, vymazanie alebo likvidácia, bez ohľadu na to, či sa vykonávajú automatizovanými alebo neautomatizovanými prostriedkami;

…

7) ‚prevádzkovateľ‘ je fyzická alebo právnická osoba, orgán verejnej moci, agentúra alebo iný subjekt, ktorý sám alebo spoločne s inými určí účely a prostriedky spracúvania osobných údajov; v prípade, že sa účely a prostriedky tohto spracúvania stanovujú v práve Únie alebo v práve členského štátu, možno prevádzkovateľa alebo konkrétne kritériá na jeho určenie určiť v práve Únie alebo v práve členského štátu;

…“

14 Článok 9 ods. 1 GDPR, nazvaný „Spracúvanie osobitných kategórií osobných údajov“, stanovuje:

„Zakazuje sa spracúvanie osobných údajov, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie alebo členstvo v odborových organizáciách, a spracúvanie genetických údajov, biometrických údajov na individuálnu identifikáciu fyzickej osoby, údajov týkajúcich sa zdravia alebo údajov týkajúcich sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby.“

15 Článok 35 toho istého nariadenia s názvom „Posúdenie vplyvu na ochranu údajov“ v odsekoch 1, 3 a 10 stanovuje:

„1. Ak typ spracúvania, najmä s využitím nových technológií a s ohľadom na povahu, rozsah, kontext a účely spracúvania, pravdepodobne povedie k vysokému riziku pre práva a slobody fyzických osôb, prevádzkovateľ pred spracúvaním vykoná posúdenie vplyvu plánovaných spracovateľských operácií na ochranu osobných údajov. Pre súbor podobných spracovateľských operácií, ktoré predstavujú podobné vysoké riziká, môže byť dostatočné jedno posúdenie.

…

3. Posúdenie vplyvu na ochranu údajov uvedené v odseku 1 sa vyžaduje najmä v prípadoch:

a) systematického a rozsiahleho hodnotenia osobných aspektov týkajúcich sa fyzických osôb, ktoré je založené na automatizovanom spracúvaní vrátane profilovania a z ktorého vychádzajú rozhodnutia s právnymi účinkami týkajúcimi sa fyzickej osoby alebo s podobne závažným vplyvom na ňu;

b) spracúvania vo veľkom rozsahu osobitných kategórií údajov podľa článku 9 ods. 1 alebo osobných údajov týkajúcich sa uznania viny za trestné činy a priestupky podľa článku 10, alebo

c) systematického monitorovania verejne prístupných miest vo veľkom rozsahu.

…

10. Ak má spracúvanie podľa článku 6 ods. 1 písm. c) alebo e) právny základ v práve Únie alebo v práve členského štátu, ktorému prevádzkovateľ podlieha, a toto právo upravuje konkrétnu spracovateľskú operáciu alebo súbor daných operácií, a posúdenie vplyvu na ochranu údajov sa už vykonalo v rámci všeobecného posúdenia vplyvu v súvislosti s prijatím tohto právneho základu, odseky 1 až 7 sa neuplatňujú, pokiaľ členské štáty nepovažujú za potrebné vykonať takéto posúdenie pred začatím spracovateľských činností.“

3. Nariadenie (EÚ) 2016/399

16 Článok 8 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) (Ú. v. EÚ L 77, 2016, s. 1), zmeneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/458 z 15. marca 2017 (Ú. v. EÚ L 74, 2017, s. 1), v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Cezhraničný pohyb na vonkajších hraniciach podlieha kontrolám pohraničnej stráže. Kontroly sa vykonávajú v súlade s touto kapitolou.

…

2. Pri vstupe a pri výstupe osoby, ktoré požívajú právo na voľný pohyb v súlade s právom Únie, podliehajú týmto kontrolám:

a) overenie totožnosti a štátnej príslušnosti osoby, ako aj pravosti a platnosti cestovného dokladu na prekročenie hranice, a to aj nahliadnutím do príslušných databáz…

b) overenie, či osoba, ktorá požíva právo na voľný pohyb v súlade s právom Únie, nie je považovaná za hrozbu pre verejný poriadok, vnútornú bezpečnosť, verejné zdravie alebo medzinárodné vzťahy ktoréhokoľvek z členských štátov…

Ak existujú pochybnosti o pravosti cestovného dokladu alebo o totožnosti jeho držiteľa, overí sa aspoň jeden z biometrických identifikátorov včlenených do cestovných pasov a cestovných dokladov vydaných v súlade s nariadením [Rady] č. 2252/2004 [z 13. decembra 2004 o normách pre ochranné prvky a biometriu v cestovných pasoch a cestovných dokladoch vydávaných členskými štátmi (Ú. v. EÚ L 385, 29.12.2004, s. 1)]. Ak je to možné, takéto overenie sa vykoná aj v súvislosti s cestovnými dokladmi, na ktoré sa uvedené nariadenie nevzťahuje.

…“

4. Smernica 2004/38

17 V článku 4 ods. 1 a 3 smernice 2004/38 s názvom „Právo výstupu“ sa stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o cestovných dokladoch použiteľné na vnútroštátne pohraničné kontroly, všetci občania Únie s platným preukazom totožnosti alebo pasom a ich rodinní príslušníci, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu a ktorí majú platný pas, majú právo opustiť územie členského štátu, aby cestovali do iného členského štátu.

…

3. Členské štáty vydajú v súlade so svojimi zákonmi vlastným štátnym príslušníkom preukaz totožnosti alebo pas, ktorý uvádza ich štátnu príslušnosť, a obnovia takéto doklady.“

18 Článok 5 tejto smernice, nazvaný „Právo vstupu“, v odseku 1 stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o cestovných dokladoch použiteľné na vnútroštátne pohraničné kontroly, členské štáty udelia občanom Únie povolenie vstúpiť na ich územie s platným

preukazom totožnosti alebo pasom a udelia rodinným príslušníkom, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, povolenie na vstup na ich územie s platným pasom.

V súvislosti s občanmi Únie nie je možné zaviesť žiadne vstupné víza ani rovnocenné formality.“

19 Článok 6 uvedenej smernice, nazvaný „Právo pobytu do troch mesiacov“, stanovuje:

„1. Občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia do troch mesiacov bez akýchkoľvek podmienok alebo formalít iných, ako je požiadavka vlastniť platný preukazu totožnosti alebo pas.

2. Ustanovenia odseku 1 sa uplatňujú tiež na rodinných príslušníkov s platným pasom, ktorí nie sú štátni príslušníci členského štátu a ktorí sprevádzajú občana Únie alebo sa k nemu pripájajú.“

20 Článok 8 smernice 2004/38 s názvom „Administratívne formality pre občanov Únie“ v odsekoch 1 a 3 stanovuje:

„1. Bez toho, aby bol dotknutý článok 5(5), v prípade období pobytu dlhších ako tri mesiace môže hostiteľský členský štát požadovať, aby sa občania Únie zaregistrovali na príslušných úradoch.

…

3. Na vydanie registračného potvrdenia členský štát môže požadovať iba, aby:

– občania Únie, na ktorých sa uplatňuje bod a) článku 7 ods. 1, predložili platný preukaz totožnosti alebo pas, vyhlásenie zamestnávateľa o prijatí do zamestnania alebo potvrdenie o zamestnaní, alebo dôkaz, že sú samostatne zárobkovo činnými osobami;

– občania Únie, na ktorých sa uplatňuje bod b) článku 7 ods. 1, predložili platný preukaz totožnosti alebo pas a poskytli dôkaz, že spĺňajú uvedené podmienky;

– občania Únie, na ktorých sa uplatňuje bod c) článku 7 ods. 1, predložili platný preukaz totožnosti alebo pas, poskytli dôkaz, že sú zapísaní na akreditovanej inštitúcii a že majú komplexné krytie nemocenského poistenia, a vyhlásenie alebo rovnocenný prostriedok, uvedené v bode c) článku 7 ods. 1 Členské štáty nesmú požadovať, aby toto vyhlásenie uvádzalo konkrétnu čiastku zdrojov.“

5. Medziinštitucionálna dohoda

21 Body12 až 14 Medziinštitucionálnej dohody medzi Európskym parlamentom, Radou Európskej únie a Európskou komisiou o lepšej tvorbe práva z 13. apríla 2016 (Ú. v. EÚ L 123, 2016, s. 1, ďalej len „medziinštitucionálna dohoda“) znejú:

„12. …

Posúdenia vplyvu sú nástrojom, ktorý má uvedeným trom inštitúciám pomáhať dospieť k podloženým rozhodnutiam, a nenahrádzajú politické rozhodnutia prijaté v rámci demokratického rozhodovacieho procesu. …

Posúdenia vplyvu by sa mali týkať existencie problému, jeho rozsahu a dôsledkov, ako aj otázky, či je alebo nie je potrebné prijať opatrenie na úrovni Únie. Mali by sa v nich načrtnúť alternatívne riešenia a podľa možnosti potenciálne krátkodobé a dlhodobé náklady a prínosy, integrovaným a vyváženým spôsobom posúdiť hospodársky, environmentálny a sociálny vplyv za použitia kvalitatívnych aj kvantitatívnych analýz. Zásady subsidiarity a proporcionality by sa mali v plnom rozsahu dodržiavať tak, ako aj základné práva. … Posúdenia vplyvu by mali byť založené na presných, objektívnych a úplných informáciách a mali by byť primerané z hľadiska ich rozsahu a zamerania.

13. Komisia bude vykonávať posúdenia vplyvu svojich legislatívnych iniciatív…, v prípade ktorých sa očakáva významný hospodársky, environmentálny alebo sociálny vplyv. Posúdenia vplyvu sa budú spravidla pripájať k iniciatívam zahrnutým do pracovného programu Komisie alebo do spoločného vyhlásenia.

… Konečné výsledky týchto posúdení budú k dispozícii [Európskemu parlamentu], Rade [Európskej únie] a národným parlamentom, pričom sa v čase prijatia iniciatívy Komisie sprístupnia verejnosti spolu s stanoviskom(-ami) výboru pre kontrolu regulácie.

14. [P]arlament a Rada pri rozhodovaní o legislatívnych návrhoch Komisie v plnej miere zohľadnia posúdenia vplyvu vypracované Komisiou. Na tento účel sa posúdenia vplyvu predkladajú tak, aby [Parlamentu] a Rade uľahčili posúdenie rozhodnutí Komisie.“

B. Nemecké právo

22 Ustanovenie § 5 Gesetz über Personalausweise und den elektronischen Identitätsnachweis (zákon o preukazoch totožnosti a elektronickom doklade totožnosti) z 18. júna 2009 (BGBl. I, s. 1346), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „PAuswG“) s názvom „Vzor preukazu totožnosti, ukladané údaje“ v odseku 9 stanovuje:

„Dva odtlačky prstov žiadateľa [o preukaz totožnosti], ktoré sa majú uložiť v elektronickom pamäťovom médiu podľa nariadenia [2019/1157], sa uložia do elektronického pamäťového a spracúvacieho média preukazu totožnosti v podobe plochého odtlačku ľavého a pravého ukazováka. V prípade chýbajúceho ukazováka, nedostatočnej kvality odtlačku prsta alebo poranenia špičky prsta sa ako náhrada uloží buď plochý odtlačok palca, prostredníka, alebo prstenníka. Odtlačky prstov sa neukladajú, ak je odobratie odtlačkov nemožné zo zdravotných dôvodov, ktoré nie sú dočasnej povahy.“

23 Podľa § 6 ods. 1 a 2 PAuswG:

„(1) Preukazy totožnosti sa vydávajú na obdobie platnosti 10 rokov.

(2) Pred uplynutím platnosti preukazu totožnosti možno požiadať o vydanie nového preukazu totožnosti, ak sa preukáže, že existuje oprávnený záujem na vydaní nového preukazu.“

24 Ustanovenie § 9 PAuswG s názvom „Vydanie karty“ v odseku 1 prvej vete stanovuje:

„Preukazy totožnosti, ako aj dočasné preukazy totožnosti sa vydávajú Nemcom v zmysle § 116 ods. 1 základného zákona.“

25 Ustanovenie § 28 nariadenia GDPR, nazvané „Neplatnosť“, v odseku 3 stanovuje:

„Nefunkčnosť elektronického pamäťového a spracúvacieho média nemá vplyv na platnosť preukazu totožnosti.“

II. Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

26 Dňa 30. novembra 2021 žalobca vo veci samej požiadal mesto Wiesbaden o vydanie nového preukazu totožnosti z dôvodu, že elektronický čip jeho starého preukazu bol poškodený. Žiadal však, aby nový preukaz neobsahoval jeho odtlačky prstov.

27 Mesto Wiesbaden zamietlo túto žiadosť z dvoch dôvodov. Na jednej strane žalobca vo veci samej nemá nárok na vydanie nového preukazu totožnosti, pretože už je držiteľom platného dokladu totožnosti. V súlade s § 28 ods. 3 PAuswG si totiž preukaz totožnosti zachováva platnosť, aj keď je jeho elektronický čip poškodený. Na druhej strane a v každom prípade je od 2. augusta 2021 vloženie dvoch odtlačkov prstov do pamäťového média preukazov totožnosti povinné podľa § 5 ods. 9 PAuswG, ktorý preberá článok 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157.

28 Dňa 21. decembra 2021 podal žalobca vo veci samej žalobu na Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden, Nemecko), vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorou sa domáhal, aby sa mestu Wiesbaden nariadilo vydať mu preukaz totožnosti bez toho, aby mu boli odobraté odtlačky prstov.

29 Vnútroštátny súd vyjadruje pochybnosti o zákonnosti obidvoch dôvodov rozhodnutia, o ktoré ide vo veci samej. Najmä v prípade druhé dôvodu sa domnieva, že platnosť nariadenia 2019/1157, resp. prinajmenšom jeho článku 3 ods. 5, je spochybniteľná.

30 V prvom rade sa vnútroštátny súd pýta, či toto nariadenie nemalo byť prijaté na základe článku 77 ods. 3 ZFEÚ, a v dôsledku toho na konci mimoriadneho legislatívneho postupu upraveného týmto ustanovením, a nie na základe článku 21 ods. 2 ZFEÚ a v súlade s riadnym legislatívnym postupom. Na jednej strane totiž článok 77 ods. 3 ZFEÚ osobitne odkazuje na právomoc Únie prijať okrem iného ustanovenia v oblasti preukazu totožnosti, a teda je konkrétnejším ustanovením než článok 21 ods. 2 ZFEÚ. Na druhej strane v rozsudku zo 17. októbra 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), Súdny dvor rozhodol, že nariadenie č. 2252/2004 v rozsahu, v akom stanovuje normy pre biometriu v pasoch, sa platne zakladá na článku 62 bode 2 písm. a) ES, ktorý teraz zodpovedá článku 77 ods. 3 ZFEÚ.

31 V druhom rade sa vnútroštátny súd odvoláva na možnú existenciu procesnej vady, ktorou bolo poznačené prijatie nariadenia 2019/1157. Ako totiž zdôraznil Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (ďalej len „EDPS“) vo svojom stanovisku 7/2018 z 10. augusta 2018 k návrhu nariadenia o posilnení zabezpečenia preukazov totožnosti občanov Únie a iných dokumentov (ďalej len „stanovisko 7/2018“), odobratie a uchovávanie odtlačkov prstov predstavuje spracúvanie osobných údajov, ktoré musí byť predmetom posúdenia vplyvu podľa článku 35 ods. 10 GDPR. V prejednávanej veci však takéto posúdenie nebolo vykonané. Konkrétne dokument pripojený k uvedenému návrhu nariadenia s názvom „*Impact assessment*“ nemožno považovať za posúdenie vplyvu v zmysle tohto ustanovenia.

32 V treťom rade sa vnútroštátny súd konkrétne pýta na zlučiteľnosť článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 s článkami 7 a 8 Charty, ktoré sa týkajú rešpektovania súkromného a rodinného života a ochrany osobných údajov. Povinnosť členských štátov vydávať preukazy totožnosti, ktorých

pamäťové médium obsahuje dva odtlačky prstov, totiž predstavuje obmedzenie výkonu práv priznaných týmito dvoma ustanoveniami Charty, pričom toto obmedzenie môže byť odôvodnené len vtedy, ak spĺňa podmienky stanovené v článku 52 ods. 1 Charty.

33 Na jednej strane uvedené obmedzenie nemusí zodpovedať cieľu všeobecného záujmu. Je pravda, že Súdny dvor v rozsudku zo 17. októbra 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), pripustil, že boj proti nelegálnemu vstupu štátnych príslušníkov tretích krajín na územie Únie je cieľom uznaným právom Únie. Preukaz totožnosti však primárne nie je cestovným dokladom, akým je cestovný pas, a jeho cieľom je len umožniť overenie totožnosti občana Únie v jeho vzťahoch tak so správnymi orgánmi, ako aj so súkromnými tretími osobami.

34 Na druhej strane za predpokladu, že uvedené nariadenie sleduje cieľ všeobecného záujmu uznaný právom Únie, existujú pochybnosti o primeranosti tohto obmedzenia. Riešenie prijaté Súdnym dvorom v rozsudku zo 17. októbra 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), totiž nemožno uplatniť vo vzťahu k nariadeniu 2019/1157, pretože sa týka cestovných pasov, ktorých držba je na rozdiel od preukazov totožnosti v Nemecku fakultatívna a ich používanie sleduje odlišný cieľ.

35 Naproti tomu zo stanoviska 7/2018 vyplýva, že vkladanie a uchovávanie odtlačkov prstov by malo značný vplyv, ktorý by sa mohol týkať až 370 miliónov občanov Únie a potenciálne by sa na 85 % obyvateľstva Únie vzťahovalo povinné odobratie odtlačkov prstov. Tento značný vplyv spolu s veľmi citlivou povahou spracovaných údajov (podoba tváre v kombinácii s odtlačkami prstov) by znamenal, že obmedzenie výkonu práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty, ktoré vyplýva z povinného zbierania odtlačkov prstov na účely vystavenia preukazov totožnosti, je väčšie ako v prípade pasov, čo si naopak vyžaduje silnejšie odôvodnenie, ako aj pozorné preskúmanie predmetného opatrenia podľa prísneho kritéria nevyhnutnosti.

36 V každom prípade potreba vykonať prísne preskúmanie proporcionality vyplýva aj z článku 9 ods. 1 GDPR, podľa ktorého je spracúvanie takýchto biometrických údajov v zásade zakázané a možno ho povoliť len vo výnimočných a striktne obmedzených prípadoch.

37 V tomto kontexte, hoci sa vnútroštátny súd domnieva, že používanie biometrických údajov znižuje riziko, že dokument môže byť sfalšovaný, má pochybnosti o tom, či samotná táto okolnosť môže odôvodniť rozsah obmedzenia práva na ochranu osobných údajov najmä vzhľadom na nasledujúce dôvody.

38 EDPS vo svojom stanovisku 7/2018 zdôraznil, že iné techniky bezpečnej tlače dokladov totožnosti, ako sú hologramy alebo vodoznaky, sú oveľa menej rušivé, pričom zároveň umožňujú zabrániť falšovaniu týchto dokladov totožnosti a overiť ich pravosť. Okrem toho skutočnosť, že nemecké právo pripúšťa, aby preukaz totožnosti s poškodeným elektronickým čipom zostal platný, preukazuje, že fyzické prvky, najmä mikrotlače alebo ultrafialovo reagujúce odtlačky, sú dostatočné na zaručenie bezpečnosti týchto preukazov.

39 Ďalej článok 3 ods. 7 nariadenia 2019/1157 umožňuje členským štátom oslobodiť deti mladšie ako dvanásť rokov od povinnosti poskytnúť odtlačky prstov a v každom prípade im ukladá povinnosť oslobodiť od tejto povinnosti deti mladšie ako šesť rokov, čo preukazuje, že odobratie dvoch odtlačkov prstov nie je striktne nevyhnutné.

40 Okrem toho článok 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 nerešpektuje zásadu minimalizácie údajov uvedenú v článku 5 GDPR, z ktorej vyplýva, že odoberanie a využívanie osobných údajov musí byť primerané, relevantné a obmedzené na rozsah, ktorý je nevyhnutný vzhľadom na účely, na ktoré sa

spracúvajú. Aj keď totiž odobratie dvoch úplných odtlačkov prstov, a nielen charakteristických bodov týchto odtlačkov („minúcie“), umožňuje podporiť interoperabilitu rôznych typov systémov, zvyšuje aj množstvo uchovávaných osobných údajov, a teda riziko krádeže totožnosti v prípade úniku údajov. Toto riziko navyše nie je zanedbateľné, pretože elektronické čipy používané v preukazoch totožnosti môžu byť prečítané nepovolenými skenermi.

41 Napokon obmedzenie výkonu práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty v podstate nemusí byť legitímne, pretože EDPS vo svojom stanovisku 7/2018 uviedol, že keď bolo prijaté nariadenie 2019/1157, počet falšovaných preukazov totožnosti bol v pomere k počtu vydaných preukazov pomerne nízky (38 870 falšovaných preukazov konštatovaných v rokoch 2013 až 2017) a že tento počet už niekoľko rokov klesá.

42 Za týchto okolností Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je povinnosť snímať a uchovávať odtlačky prstov v preukazoch totožnosti podľa článku 3 ods. 5 nariadenia [2019/1157] v rozpore s právom Únie vyššej právnej sily, najmä

a) s článkom 77 ods. 3 ZFEÚ;

b) s článkami 7 a 8 [Charty];

c) s článkom 35 ods. 10 [GDPR]

a je tak z niektorého z týchto dôvodov neplatná?“

III. O prejudiciálnej otázke

43 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či je toto nariadenie 2019/1157 v celom rozsahu alebo sčasti neplatné z dôvodu, že po prvé bolo prijaté na nesprávnom právnom základe, po druhé porušuje článok 35 ods. 10 nariadenia GDPR a po tretie porušuje články 7 a 8 Charty.

A. O prvom dôvode neplatnosti založenom na použití nesprávneho právneho základu

44 Prvý dôvod neplatnosti uvedený vnútroštátnym súdom sa týka otázky, či najmä vzhľadom na výslovný odkaz na preukazy totožnosti uvedené v článku 77 ods. 3 ZFEÚ, ako aj na riešenie prijaté v rozsudku zo 17. októbra 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), nariadenie 2019/1157 malo byť prijaté na základe článku 77 ods. 3 a podľa mimoriadneho legislatívneho postupu, ktorý upravuje, a nie na základe článku 21 ods. 2 ZFEÚ, ako to bolo v prejednávanej veci.

1. Úvodné pripomienky

45 Podľa ustálenej judikatúry musí voľba právneho základu aktu Únie vychádzať z objektívnych skutočností, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania, medzi ktoré patrí cieľ a obsah tohto aktu (rozsudky zo 16. februára 2022, Maďarsko/Parlament a Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, bod 107, ako aj zo 16. februára 2022, Poľsko/Parlament a Rada, C-157/21, EU:C:2022:98, bod 121).

46 Okrem toho treba uviesť, že pokiaľ v Zmluvách existuje špeciálne ustanovenie, ktoré môže predstavovať právny základ pre predmetný akt, potom musí byť tento akt založený na tomto ustanovení (rozsudky zo 6. septembra 2012, Parlament/Rada, C-490/10, EU:C:2012:525, bod 44, ako aj z 8. decembra 2020, Poľsko/Parlament a Rada, C-626/18, EU:C:2020:1000, bod 48 a citovaná judikatúra).

47 Napokon ak preskúmanie aktu Únie preukáže, že tento akt sleduje viacero cieľov alebo že obsahuje viacero zložiek, a ak jeden z týchto cieľov alebo jedna z týchto zložiek je identifikovateľná ako hlavná alebo prevažujúca, kým ostatné sú len doplňujúce alebo majú mimoriadne obmedzený rozsah, právny základ na prijatie tohto aktu sa musí určiť v súlade s týmto hlavným cieľom alebo zložkou [pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. novembra 2018, Komisia/Rada (Antarktická CHMO), C-626/15 a C-659/16, EU:C:2018:925, bod 77, ako aj stanovisko 1/19 (Istanbulský dohovor) zo 6. októbra 2021, EU:C:2021:832, bod 286].

2. O pôsobnosti článku 21 ods. 2 ZFEÚ a článku 77 ods. 3 ZFEÚ

48 Článok 21 ods. 2 ZFEÚ stanovuje, že ak sa ukáže, že konanie Únie je nevyhnutné na to, aby sa každému občanovi Únie zaručilo právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov a Zmluvy na tento účel neposkytujú potrebné právomoci, Parlament a Rada môžu v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijať predpisy na uľahčenie výkonu týchto práv.

49 Z toho vyplýva, že toto ustanovenie priznáva Únii všeobecnú právomoc prijať predpisy potrebné na uľahčenie výkonu práva občanov Únie na slobodný pohyb a pobyt na území členských štátov, ktoré je uvedené v článku 20 ods. 2 písm. a) ZFEÚ, s výhradou potrebných právomocí stanovených na tento účel Zmluvami.

50 Na rozdiel od článku 21 ods. 2 ZFEÚ však článok 77 ods. 3 ZFEÚ výslovne stanovuje takéto potrebné právomoci, pokiaľ ide o prijímanie opatrení týkajúcich sa cestovných pasov, preukazov totožnosti, povolení na pobyt alebo iných obdobných dokladov vydaných občanom Únie na účely uľahčenia výkonu práva na slobodný pohyb a pobyt na území členských štátov uvedeného v článku 20 ods. 2 písm. a) ZFEÚ.

51 Je pravda, že článok 77 ods. 3 ZFEÚ sa nachádza v hlave V tejto Zmluvy venovanej priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, a presnejšie v kapitole 2 tejto hlavy, nazvanej „Politiky vzťahujúce sa na hraničné kontroly, azyl a prisťahovalectvo“. Podľa článku 77 ods. 1 ZFEÚ však Únia tvorí politiku s cieľom zabezpečiť absenciu akýchkoľvek kontrol osôb bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť pri prekročení vnútorných hraníc, zabezpečiť kontrolu osôb a účinné monitorovanie prekračovania vonkajších hraníc, ako aj postupne zaviesť integrovaný systém riadenia týchto hraníc. Ustanovenia týkajúce sa cestovných pasov, preukazov totožnosti, povolení na pobyt alebo iných obdobných dokladov uvedených v rámci právomoci podľa tohto článku 77 ods. 3 sú neoddeliteľnou súčasťou takejto politiky Únie. Pokiaľ totiž ide o občanov Únie, tieto dokumenty im umožňujú najmä preukázať ich postavenie osôb majúcich právo na slobodný pohyb a pobyt na území členských štátov, a teda vykonávať toto právo. Uvedený článok 77 ods. 3 preto môže odôvodniť prijatie opatrení týkajúcich sa uvedených dokumentov, ak sa takéto opatrenie javí ako nevyhnutné na uľahčenie výkonu uvedeného práva stanoveného v článku 20 ods. 2 písm. a) ZFEÚ.

52 Tento výklad vecnej pôsobnosti článku 77 ods. 3 ZFEÚ nemôže byť vyvrátený ani historickým vývojom v Zmluvách v oblasti právomoci Únie prijímať opatrenia týkajúce sa cestovných pasov, preukazov totožnosti, povolení na pobyt a iných obdobných dokladov, na ktorý odkazujú

Parlament, Rada a Komisia, ani okolnosťou uvádzanou nemeckou vládou, podľa ktorej toto ustanovenie stanovuje, že sa uplatňuje „ak zmluvy inak na tento účel neustanovujú potrebné právomoci“.

53 Je pravda, že Lisabonskou zmluvou bolo zrušené ustanovenie predtým uvedené v článku 18 ods. 3 ES, ktoré výslovne vylučovalo možnosť normotvorcu Únie použiť článok 18 ods. 2 ES (teraz článok 21 ods. 2 ZFEÚ) ako právny základ na prijatie tak „ustanovení o cestovných pasoch, preukazoch totožnosti, povoleniach na pobyt alebo iných obdobných dokladoch“, ako aj „ustanovení týkajúcich sa sociálneho zabezpečenia alebo sociálnej ochrany“. Táto zmluva však zároveň výslovne zverila Únii potrebné právomoci v týchto dvoch oblastiach – a to jednak v článku 21 ods. 3 ZFEÚ, pokiaľ ide o sociálne zabezpečenie a sociálnu ochranu, a jednak v článku 77 ods. 3 ZFEÚ, pokiaľ ide o ustanovenia o cestovných pasoch, preukazoch totožnosti, povoleniach na pobyt alebo iných obdobných dokladoch – a podriadila prijatie opatrení v uvedených oblastiach mimoriadnemu legislatívnemu postupu a najmä jednomyseľnému schváleniu v Rade.

54 Za týchto podmienok zo zrušenia ustanovení predtým uvedených v článku 18 ods. 3 ES nemožno vyvodiť, že by teraz bolo možné prijímať „ustanovenia o cestovných pasoch, preukazoch totožnosti, povoleniach na pobyt alebo iných obdobných dokladoch“ na základe článku 21 ods. 2 ZFEÚ. Z historického vývoja naopak vyplýva, že autori Zmlúv zamýšľali článkom 77 ods. 3 ZFEÚ zveriť Únii špecifickejšiu právomoc na prijatie takýchto ustanovení, ktorých cieľom je uľahčiť výkon práva na slobodný pohyb a pobyt na území členských štátov zaručeného v článku 20 ods. 2 písm. a) ZFEÚ, než je všeobecnejšia právomoc stanovená v tomto článku 21 ods. 2.

55 Okrem toho údaj uvedený v článku 77 ods. 3 ZFEÚ, podľa ktorého sa toto ustanovenie uplatňuje „ak zmluvy inak na tento účel neustanovujú potrebné právomoci“, treba vzhľadom na všeobecnú štruktúru Zmluvy o FEÚ chápať v tom zmysle, že takto uvedenými potrebnými právomocami nie sú právomoci zverené ustanovením so všeobecnejšou pôsobnosťou, akým je článok 21 ods. 2 ZFEÚ, ale ešte špecifickejším ustanovením.

56 Preto prijatie nariadenia 2019/1157 mohlo byť založené na článku 21 ods. 2 ZFEÚ len pod podmienkou, že hlavný alebo prevažujúci cieľ alebo zložka tohto nariadenia nepatrí do osobitnej pôsobnosti článku 77 ods. 3 ZFEÚ, ktorým je vydávanie cestovných pasov, preukazov totožnosti, povolení na pobyt alebo iných obdobných dokladov na účely uľahčenia vykonávania práva uvedeného v článku 20 ods. 2 písm. a) ZFEÚ.

3. O hlavnom alebo prevažujúcom cieli alebo zložke nariadenia 2019/1157

57 V prvom rade, pokiaľ ide o cieľ nariadenia 2019/1157, jeho článok 1 stanovuje, že jeho cieľom je posilniť bezpečnostné normy vzťahujúce sa na preukazy totožnosti vydávané členskými štátmi ich štátnym príslušníkom a na doklady o pobyte vydávané členskými štátmi občanom Únie a ich rodinným príslušníkom pri uplatňovaní ich práva na voľný pohyb.

58 V tom istom zmysle odôvodnenie 46 tohto nariadenia uvádza, že medzi ciele tohto nariadenia patrí „zvýšenie bezpečnosti“ týchto cestovných dokladov a dokladov totožnosti na „uľahčenie uplatňovania práv voľného pohybu občanmi Únie a ich rodinnými príslušníkmi“, čo potvrdzujú aj odôvodnenia 1, 2, 5, 17, 28, 29 a 36 uvedeného nariadenia.

59 V druhom rade, pokiaľ ide o obsah nariadenia 2019/1157, treba uviesť, že toto nariadenie obsahuje šestnásť článkov. Články 1 a 2 tohto nariadenia definujú jeho predmet úpravy a pôsobnosť. V článkoch 3 a 4, ako aj v článkoch 6 a 7 uvedeného nariadenia, ktoré tvoria jeho hlavné zložky, sa okrem iného stanovujú požiadavky týkajúce sa bezpečnosti, obsahu, formátu alebo špecifikácií, ktoré musia spĺňať preukazy totožnosti a doklady o pobyte vydané členskými štátmi, zatiaľ čo články 5 a 8 toho istého nariadenia stanovujú postupné zrušenie preukazov totožnosti a pobytových preukazov, ktoré nespĺňajú požiadavky stanovené v tomto nariadení. Napokon články 9 až 16 nariadenia 2019/1157 spresňujú spôsob, akým sa majú vykonávať v ňom stanovené povinnosti, najmä pokiaľ ide o zber biometrických identifikačných znakov a ochranu osobných údajov.

60 Je pravda, že článok 2 nariadenia 2019/1157 uvádza, že toto nariadenie sa uplatňuje nielen na preukazy totožnosti vydané členskými štátmi ich vlastným štátnym príslušníkom, ale aj na registračné potvrdenia vydávané v súlade s článkom 8 smernice 2004/38/ES občanom Únie, ktorí sa zdržiavajú viac ako tri mesiace v hostiteľskom členskom štáte a doklady potvrdzujúce trvalý pobyt vydávané v súlade s článkom 19 tejto smernice, čo sú osvedčenia a doklady, ktoré nemožno stotožňovať s preukazmi totožnosti, pasmi alebo povoleniami na pobyt. Nariadenie 2019/1157 však neobsahuje žiadne ustanovenie upravujúce tieto potvrdenia a vo svojom článku 6 prvom odseku písm. f) iba uvádza, že doklady o pobyte vydávané členskými štátmi občanom Únie musia obsahovať informácie, ktoré sa majú uvádzať v registračných potvrdeniach a dokladoch potvrdzujúcich trvalý pobyt, vydaných v súlade s článkami 8 a 19 smernice 2004/38. V dôsledku toho cieľ a zložku tohto nariadenia, ktoré súvisia s týmito potvrdeniami, treba považovať za majúce mimoriadne obmedzený rozsah, takže právny základ uvedeného nariadenia nemožno určiť s ohľadom na tento cieľ alebo túto zložku.

61 Za týchto podmienok z cieľa a hlavných zložiek nariadenia 2019/1157 vyplýva, že toto nariadenie patrí medzi akty, ktoré patria do osobitnej pôsobnosti článku 77 ods. 3 ZFEÚ, ako je vymedzená v bodoch 48 až 51 tohto rozsudku.

62 V dôsledku toho normotvorca Únie tým, že prijal nariadenie 2019/1157 na základe článku 21 ods. 2 ZFEÚ, porušil článok 77 ods. 3 ZFEÚ a použil nevhodný legislatívny postup.

63 Z toho vyplýva, že prvý dôvod neplatnosti uvedený vnútroštátnym súdom, založený na tom, že nariadenie 2019/1157 bolo nesprávne prijaté na základe článku 21 ods. 2 ZFEÚ a podľa riadneho legislatívneho postupu, môže viesť k neplatnosti tohto nariadenia.

B. O druhom dôvode neplatnosti založenom na nedodržaní článku 35 ods. 10 GDPR

64 Druhý dôvod neplatnosti, ktorý uvádza vnútroštátny súd, sa uvádza ako dôvod založený na tom, že nariadenie 2019/1157 bolo prijaté bez vykonania posúdenia vplyvu na ochranu údajov v rozpore s článkom 35 ods. 10 GDPR.

65 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 35 ods. 2 GDPR stanovuje, že ak typ spracúvania, najmä s využitím nových technológií a s ohľadom na povahu, rozsah, kontext a účely spracúvania, pravdepodobne povedie k vysokému riziku pre práva a slobody fyzických osôb, prevádzkovateľ musí pred spracúvaním vykonať posúdenie vplyvu plánovaných spracovateľských operácií na ochranu osobných údajov. Článok 35 ods. 3 tohto nariadenia spresňuje, že takéto posúdenie sa vyžaduje v prípade rozsiahleho spracúvania osobitných kategórií údajov uvedených v článku 9 ods. 1 uvedeného nariadenia, ako sú biometrické údaje na individuálnu identifikáciu fyzickej osoby.

66 Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci sa v samotnom nariadení 2019/1157 nevykonáva žiadna operácia uplatňovaná na údaje alebo súbory osobných údajov, ale len sa stanovuje, že členské štáty vykonajú určité spracúvanie v prípade žiadosti o preukaz totožnosti, treba konštatovať, že prijatie tohto nariadenia nepodliehalo predchádzajúcemu vykonaniu posúdenia vplyvu plánovaných spracovateľských operácií v zmysle článku 35 ods. 1 GDPR. Článok 35 ods. 10 tohto nariadenia pritom zavádza výnimku z článku 35 ods. 1 uvedeného nariadenia.

67 Z toho vyplýva, že keďže, ako vyplýva z vyššie uvedeného, pri prijatí nariadenia 2019/1157 sa nemal uplatniť článok 35 ods. 1 GDPR, toto prijatie nemôže byť v rozpore s článkom 35 ods. 10 nariadenia 2016/679.

68 Vzhľadom na vyššie uvedené druhý dôvod založený na porušení článku 35 ods. 10 GDPR nemôže mať za následok neplatnosť nariadenia 2019/1157.

C. O treťom dôvode neplatnosti založenom na nezlučiteľnosti článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 s článkami 7 a 8 Charty

69 Tretí dôvod neplatnosti nariadenia 2019/1157 uvedený vnútroštátnym súdom sa týka otázky, či povinnosť vložiť dva úplné odtlačky prstov do pamäťového média preukazov totožnosti vydaných členskými štátmi, stanovená v článku 3 ods. 5 tohto nariadenia, vedie k neodôvodnenému obmedzeniu práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty.

1. O existencii obmedzenia

70 Článok 7 Charty najmä uvádza, že každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života. Podľa článku 8 ods. 1 Charty má každý právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú. Z týchto ustanovení vykladaných spoločne vyplýva, že porušenie týchto práv môže v zásade predstavovať akékoľvek spracovávanie osobných údajov tretími osobami (rozsudok zo 17. októbra 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, bod 25).

71 V prejednávanej veci článok 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 stanovuje, že vysoko bezpečné pamäťové médium, ktoré musia obsahovať preukazy totožnosti vydávané členskými štátmi ich vlastným štátnym príslušníkom, musí obsahovať biometrické údaje, a to podobu tváre a dva odtlačky prstov v interoperabilných digitálnych formátoch.

72 Takéto osobné údaje tak umožňujú presnú identifikáciu dotknutých fyzických osôb a sú osobitne citlivé z dôvodu významných rizík pre základné práva a slobody, ktoré môže ich využívanie predstavovať, ako vyplýva najmä z odôvodnenia 51 GDPR, teda nariadenia, ktoré sa uplatňuje na predmetné údaje, ako to pripomína odôvodnenie 40 nariadenia 2019/1157.

73 V dôsledku toho povinnosť vložiť dva odtlačky prstov do pamäťového média preukazov totožnosti stanovená v článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 predstavuje obmedzenie tak práva na rešpektovanie súkromného života, ako aj práva na ochranu osobných údajov, ktoré sú zakotvené v článkoch 7 a 8 Charty.

74 Okrem toho táto povinnosť zahŕňa predchádzajúce vykonanie dvoch po sebe nasledujúcich spracovateľských operácií osobných údajov, a to odobratie uvedených odtlačkov od dotknutej osoby, a potom ich dočasné uchovávanie na účely personalizácie preukazov totožnosti, pričom na tieto operácie sa vzťahuje článok 10 uvedeného nariadenia. Uvedené operácie predstavujú aj obmedzenia práv zakotvených v článkoch 7 a 8 Charty.

2. O odôvodnení obmedzenia

75 Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, právo na rešpektovanie súkromného života a právo na ochranu osobných údajov zaručené článkami 7 a 8 Charty nie sú absolútnymi výsadami, ale musia sa vnímať vo vzťahu k ich úlohe v spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. septembra 2022, SpaceNet a Telekom Deutschland, C-793/19 a C-794/19, EU:C:2022:702, bod 63).

76 Obmedzenia tak možno zaviesť, pokiaľ sú v súlade s článkom 52 ods. 1 prvou vetou Charty ustanovené zákonom a rešpektujú podstatu základných práv, ako aj zásadu proporcionality. Okrem toho podľa druhej vety tohto odseku za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno takéto obmedzenia zaviesť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných. V tejto súvislosti článok 8 ods. 2 Charty spresňuje, že osobné údaje musia byť spracované najmä „na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom“.

a) O dodržaní zásady zákonnosti

77 Pokiaľ ide o požiadavku, stanovenú v článku 52 ods. 1 prvej vete Charty, podľa ktorej musí byť každé obmedzenie výkonu práv uznaných v tejto Charte ustanovené zákonom, treba pripomenúť, že táto požiadavka znamená, že samotný akt, ktorý umožňuje zásah do týchto práv, musí vymedzovať rozsah obmedzenia výkonu dotknutého práva, pričom treba na jednej strane spresniť, že táto požiadavka nevylučuje, aby bolo predmetné obmedzenie formulované dostatočne široko na to, aby sa mohlo prispôsobiť rôznym prípadom, ako aj zmenám situácií, a na druhej strane, že Súdny dvor môže v prípade potreby prostredníctvom výkladu objasniť konkrétny rozsah obmedzenia z hľadiska samotného znenia predmetnej právnej úpravy Únie, ako aj jej všeobecnej štruktúry a cieľov, ktoré sleduje, ako sú vykladané s ohľadom na základné práva zaručené Chartou (rozsudok z 21. júna 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 114).

78 V prejednávanej veci sú obmedzenia výkonu základných práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty vyplývajúce z povinnosti vložiť dva úplné odtlačky prstov do pamäťového média preukazov totožnosti vydaných členskými štátmi, ako aj podmienky uplatňovania a rozsah týchto obmedzení, jasne a presne definované v článku 3 ods. 5 a článku 10 ods. 1 a 3 nariadenia 2019/1157, ktoré normotvorca Únie prijal v riadnom legislatívnom postupe a ktorých účinky budú týmto rozsudkom zachované.

79 V dôsledku toho uvedené obmedzenia výkonu základných práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty spĺňajú zásadu zákonnosti uvedenú v článku 52 ods. 1 prvej vete Charty.

b) O rešpektovaní podstaty základných práv zaručených článkami 7 a 8 Charty

80 Treba konštatovať, že informácie poskytnuté prostredníctvom odtlačkov prstov samy osebe neumožňujú získať prehľad o súkromnom a rodinnom živote dotknutých osôb.

81 Za týchto podmienok obmedzenie, ktoré vyplýva z povinnosti vložiť dva odtlačky prstov do pamäťového média preukazov totožnosti vydaných členskými štátmi, stanovené v článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157, nezasahuje do podstaty základných práv zakotvených v článkoch 7 a 8 Charty (pozri analogicky rozsudok z 21. júna 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 120).

c) O dodržiavaní zásady proporcionality

82 Ako vyplýva z článku 52 ods. 1 druhej vety Charty, na to, aby bolo možné obmedziť výkon základných práv zaručených Chartou pri dodržaní zásady proporcionality, musia byť tieto obmedzenia nevyhnutné a skutočne zodpovedať cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

83 Konkrétnejšie, výnimky z ochrany osobných údajov a jej obmedzenia sa uskutočňujú v medziach toho, čo je prísne nevyhnutné, pričom ak sa ponúka výber medzi viacerými opatreniami vhodnými na dosiahnutie sledovaných legitímnych cieľov, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu opatreniu. Okrem toho cieľ všeobecného záujmu nemožno legitímne sledovať bez zohľadnenia skutočnosti, že ho treba zosúladiť so základnými právami, ktorých sa dotklo predmetné opatrenie, a to vyváženým posúdením cieľa všeobecného záujmu a dotknutých práv, aby sa zabezpečilo, že nepríjemnosti spôsobené týmto opatrením nebudú neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom. Možnosť odôvodniť obmedzenie práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty teda treba posudzovať prostredníctvom merania závažnosti zásahu, ktorý spôsobí takéto obmedzenie, a overenia, či je dôležitosť cieľa všeobecného záujmu sledovaného týmto obmedzením priamo úmerná tejto závažnosti (rozsudok z 22. novembra 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, bod 64, ako aj citovaná judikatúra).

84 V dôsledku toho na účely overenia, či v prejednávanej veci zásahy do práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty, ktoré vyplývajú z povinnosti vložiť dva odtlačky prstov do pamäťového média preukazov totožnosti, ako to stanovuje článok 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157, sú v súlade so zásadou proporcionality, treba po prvé preskúmať, či toto opatrenie sleduje jeden alebo viacero cieľov všeobecného záujmu uznaných Úniou a či je skutočne spôsobilé dosiahnuť tieto ciele, po druhé, či sú zásahy, ktoré z toho vyplývajú, obmedzené na to, čo je striktne nevyhnutné, v tom zmysle, že uvedené ciele nemožno primerane dosiahnuť rovnako účinným spôsobom inými prostriedkami, ktoré menej zasahujú do týchto základných práv dotknutých osôb, a po tretie, či uvedené zásahy nie sú neprimerané vo vzťahu k cieľom, čo zahŕňa najmä vyváženie týchto cieľov a závažnosti uvedených zásahov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. novembra 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, bod 66, ako aj z 8. decembra 2022, Orde van Vlaamse Balies a i., C-694/20, EU:C:2022:963, bod 42).

1) O sledovaní jedného alebo viacerých cieľov všeobecného záujmu uznaných Úniou a o vhodnosti opatrenia na dosiahnutie týchto cieľov

i) O tom, či ciele sledované predmetným opatrením majú povahu všeobecného záujmu

85 Podľa článku 1 nariadenia 2019/1157 je jeho cieľom posilniť bezpečnostné normy vzťahujúce sa najmä na preukazy totožnosti vydávané členskými štátmi ich štátnym príslušníkom pri uplatňovaní ich práva na voľný pohyb.

86 Konkrétnejšie a ako vyplýva z odôvodnení 4, 5, 17 až 20 a 32 nariadenia 2019/1157, vloženie biometrických údajov, medzi ktoré patria dva úplné odtlačky prstov, do pamäťového média preukazov totožnosti má zabezpečiť pravosť uvedených preukazov, ako aj umožniť spoľahlivú identifikáciu ich držiteľa, pričom v súlade s odôvodneniami 23 a 33, ako aj článkom 3 ods. 5 tohto nariadenia prispieva k interoperabilite systémov overovania identifikačných dokladov s cieľom znížiť riziko falšovania a podvodov s dokladmi.

87 Súdny dvor však už mal príležitosť rozhodnúť o vydaní cestovných pasov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. októbra 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, body 36 až 38), ako aj o vytvorení identifikačného systému štátnych príslušníkov tretích krajín (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2019, A a i., C-70/18, EU:C:2019:823, bod 46, ako aj citovanú judikatúru), že boj proti podvodom s dokladmi, ktorý zahŕňa najmä boj proti výrobe falošných preukazov totožnosti a krádežiam totožnosti, predstavuje cieľ všeobecného záujmu uznaný Úniou.

88 Pokiaľ ide o cieľ interoperability systémov overovania identifikačných dokladov, tento cieľ má tiež takúto povahu, pretože, ako vyplýva z odôvodnenia 17 nariadenia 2019/1157, prispieva k uľahčeniu výkonu práva občanov Únie na slobodný pohyb a pobyt na území členských štátov, ktoré im priznáva článok 20 ZFEÚ.

ii) O spôsobilosti predmetného opatrenia skutočne zodpovedať sledovaným cieľom všeobecného záujmu

89 V prejednávanej veci je vloženie dvoch úplných odtlačkov prstov do pamäťového média preukazov totožnosti spôsobilé dosiahnuť ciele všeobecného záujmu, ktorými sú boj proti výrobe falošných preukazov totožnosti a krádežiam totožnosti, ako aj zabezpečenie interoperability systémov overovania a ktoré normotvorca Únie uviedol na odôvodnenie tohto opatrenia.

90 Vloženie biometrických údajov, akými sú odtlačky prstov, do preukazov totožnosti, totiž môže sťažiť výrobu falošných preukazov totožnosti, keďže najmä v súlade s článkom 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 v spojení s článkom 14 ods. 1 a 2 tohto nariadenia sa takéto údaje musia uchovávať podľa presných technických špecifikácií, ktoré môžu byť tajné.

91 Ďalej vloženie takýchto biometrických údajov predstavuje prostriedok umožňujúci v súlade s článkom 11 ods. 6 a odôvodneniami 18 a 19 nariadenia 2019/1157 spoľahlivo overiť pravosť preukazu totožnosti a totožnosť držiteľa preukazu, a tým znížiť riziko podvodu.

92 Napokon rozhodnutie normotvorcu Únie stanoviť vloženie úplných odtlačkov prstov sa zdá byť tiež spôsobilé dosiahnuť cieľ interoperability systémov overovania preukazov totožnosti, pretože použitie úplných odtlačkov prstov umožňuje zabezpečiť zlučiteľnosť všetkých automatizovaných systémov identifikácie odtlačkov prstov používaných členskými štátmi, hoci takéto systémy nevyhnutne nevyužívajú rovnaký mechanizmus identifikácie.

93 Vnútroštátny súd ďalej poznamenáva, že článok 3 ods. 7 nariadenia 2019/1157 vo svojom prvom pododseku umožňuje členským štátom oslobodiť najmä deti mladšie ako 12 rokov od požiadavky poskytnúť odtlačky prstov a vo svojom druhom pododseku im dokonca ukladá povinnosť oslobodiť deti mladšie ako šesť rokov od tejto požiadavky.

94 Je pravda, že právna úprava je spôsobilá zaručiť dosiahnutie uvedeného cieľa len vtedy, ak opatrenia, ktoré stanovuje, skutočne zodpovedajú úsiliu dosiahnuť ho a ak sa uplatňujú koherentne a systematicky (pozri analogicky rozsudok z 5. decembra 2023, Nordic Info, C-128/22, EU:C:2023:951, bod 84 a citovanú judikatúru).

95 Nariadenie 2019/1157 však túto požiadavku spĺňa, hoci stanovuje oslobodenie od povinnosti poskytnúť odtlačky prstov u detí, keďže, ako vyplýva z jeho odôvodnenia 26, cieľom tohto oslobodenia je zohľadňovať najlepší záujem dieťaťa.

96 To isté platí, pokiaľ ide o pravidlo stanovené v článku 5 nariadenia 2019/1157, podľa ktorého preukazy totožnosti, ktoré nespĺňajú požiadavky stanovené v článku 3 tohto nariadenia, strácajú platnosť až uplynutím ich doby platnosti alebo najneskôr 3. augusta 2031. Normotvorca Únie sa totiž mohol domnievať, že takéto prechodné obdobie je primerané na to, aby sa zabránilo povinnosti členských štátov vydávať nové preukazy totožnosti pre všetky dotknuté osoby vo veľmi krátkom čase, avšak bez toho, aby spochybnil dlhodobú účinnosť opatrení stanovených týmto nariadením.

97 Pokiaľ ide o okolnosť, že niektoré členské štáty vo svojej právnej úprave stanovujú, že preukazy totožnosti, ktoré vydávajú, zostávajú platné napriek tomu, že elektronické pamäťové médium je poškodené, stačí uviesť, že takéto právne predpisy sú zlučiteľné s nariadením 2019/1157 len vtedy, ak neuplynulo prechodné obdobie, ktoré sa uvádza v predchádzajúcom bode.

2) O nevyhnutnosti použitia predmetného opatrenia na účely dosiahnutia sledovaných cieľov všeobecného záujmu

98 Pokiaľ ide v prvom rade o samotnú zásadu vložiť odtlačky prstov do pamäťového média preukazov totožnosti, treba uviesť, že odtlačky prstov predstavujú spoľahlivé a účinné prostriedky na to, aby sa s istotou zistila totožnosť osoby, a že postup použitý na účely odobratia týchto odtlačkov prstov je jednoduchý na vykonanie.

99 Konkrétne, ako uviedla generálna advokátka v bode 90 svojich návrhov, samotné vloženie podoby tváre by predstavovalo menej účinný prostriedok identifikácie než vloženie dvoch odtlačkov prstov navyše k tejto podobe tváre, pretože starnutie, spôsob života, choroba alebo estetické alebo rekonštrukčné chirurgické zákroky môžu tiež zmeniť anatomické vlastnosti tváre.

100 Je pravda, že v posúdení vplyvu, ktoré vykonala Komisia a ktoré je pripojené k návrhu nariadenia, na základe ktorého bolo prijaté nariadenie 2019/1157, sa uviedlo, že by sa mala uprednostniť možnosť nezaviesť povinnosť vkladať dva odtlačky prstov do pamäťového média preukazov totožnosti.

101 Okrem toho skutočnosť, že samotná Komisia sa rozhodla nezahrnúť túto možnosť do svojho legislatívneho návrhu, však treba uviesť, že hoci medziinštitucionálna dohoda vo svojom bode 14 stanovuje, že Parlament a Rada musia pri skúmaní legislatívnych návrhov Komisie v plnej miere zohľadniť posúdenia vplyvu vypracované Komisiou, pričom tá istá dohoda vo svojom bode 12 uvádza, že takéto posúdenia „sú nástrojom, ktorý má uvedeným trom inštitúciám pomáhať dospieť k podloženým rozhodnutiam, a nenahrádzajú politické rozhodnutia prijaté v rámci demokratického rozhodovacieho procesu“. V dôsledku toho, hoci sú Parlament a Rada povinní zohľadniť posúdenia vplyvu vypracované Komisiou, nie sú viazané ich obsahom, najmä pokiaľ ide o posúdenia, ktoré sú v nich uvedené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. júna 2018, Poľsko/Parlament a Rada, C-5/16, EU:C:2018:483, bod 159, ako aj citovanú judikatúru).

102 V dôsledku toho samotná skutočnosť, že normotvorca Únie si zvolil odlišné opatrenie a prípadne viac obmedzujúce, než opatrenie odporúčané v rámci posúdenia vplyvu, nemôže preukázať, že prekročil hranice toho, čo bolo potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. mája 2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, bod 65).

103 V prejednávanej veci sa na základe posúdenia vplyvu, ktoré vykonala Komisia, zistilo, že možnosť spočívajúca v povinnom vložení odtlačkov prstov do pamäťového média preukazov totožnosti je najúčinnejšia na účely dosiahnutia špecifického cieľa, ktorým je boj proti výrobe falošných preukazov totožnosti a zlepšenie overovania platnosti dokladov. Za týchto podmienok voľba spočívajúca v tom, že takéto vloženie nie je povinné, nemôže v žiadnom prípade spochybniť potrebu opatrenia prijatého normotvorcom Únie v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 84 tohto rozsudku.

104 V druhom rade, pokiaľ ide o vloženie dvoch úplných odtlačkov prstov, a nielen charakteristických bodov týchto odtlačkov („minúcie“), na jednej strane, ako uviedla generálna advokátka v bode 93 svojich návrhov, minúcie neposkytujú rovnaké záruky ako úplné odtlačky prstov. Na druhej strane je vloženie úplného odtlačku nevyhnutné pre interoperabilitu systémov overovania identifikačných dokladov, čo predstavuje jeden zo základných sledovaných cieľov. Ako totiž vyplýva z bodu 47 stanoviska 7/2018 a ako zdôrazňuje aj vnútroštátny súd, členské štáty používajú rôzne technológie identifikácie odtlačkov prstov, takže ak by sa do pamäťového média preukazu totožnosti vložili len niektoré charakteristické body odtlačku prsta, malo by to za následok ohrozenie dosiahnutia cieľa interoperability systémov overovania identifikačných dokladov, ktorý sleduje nariadenie 2019/1157.

105 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že obmedzenia základných práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty, ktoré vyplývajú z povinnosti vložiť do pamäťového média dva úplné odtlačky prstov, zdá sa rešpektujú hranice toho, čo je striktne nevyhnutné.

3) O existencii vyváženosti medzi závažnosťou zásahu do dotknutých základných práv na jednej strane a cieľmi sledovanými týmto opatrením na druhej strane

i) O závažnosti zásahu spôsobeného obmedzením výkonu práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty

106 Posúdenie závažnosti zásahu vychádzajúceho z obmedzenia práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty zahŕňa zohľadnenie povahy dotknutých osobných údajov, najmä prípadnej citlivej povahy týchto údajov, ako aj povahy a konkrétnych podmienok spracúvania údajov, najmä počtu osôb,

ktoré majú prístup k týmto údajom, a podmienok prístupu k nim. V prípade potreby treba vziať do úvahy aj existenciu opatrení, ktoré majú zabrániť riziku, že tieto údaje nebudú predmetom zneužívajúceho spracovania.

107 V prejednávanej veci sa obmedzenie výkonu práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty vyplývajúce z nariadenia 2019/1157 nepochybne môže týkať veľkého počtu osôb, keďže tento počet Komisia odhadla vo svojom posúdení vplyvu na 370 miliónov obyvateľov z celkového počtu 440 miliónov obyvateľov Únie v tom čase. Odtlačky prstov ako biometrické údaje sú svojou povahou osobitne citlivé a požívajú, ako vyplýva najmä z odôvodnenia 51 GDPR, osobitnú ochranu v práve Únie.

108 Je však dôležité zdôrazniť, že zber a uchovávanie dvoch úplných odtlačkov prstov nariadenie 2019/1157 povoľuje len na účely vloženia týchto odtlačkov prstov do pamäťového média preukazov totožnosti.

109 Okrem toho z článku 3 ods. 5 tohto nariadenia v spojení s jeho článkom 10 ods. 3 vyplýva, že po vykonaní tohto vloženia a vydaní preukazu totožnosti dotknutej osobe sa odobrané odtlačky prstov uložia len do pamäťového média uvedeného preukazu, ktorého fyzickým držiteľom je v zásade táto osoba.

110 Napokon nariadenie 2019/1157 stanovuje súbor záruk, ktorých cieľom je obmedziť riziká, že pri jeho vykonávaní sa osobné údaje zhromaždia alebo použijú na iné účely, než je dosiahnutie cieľov, ktoré sleduje, a to nielen pokiaľ ide o spracovateľské operácie osobných údajov, ktoré sú podľa tohto nariadenia povinné, ale aj pokiaľ ide o hlavné spracovania, ktoré sa môžu vykonávať s odtlačkami prstov vloženými do pamäťového média preukazov totožnosti.

111 Pokiaľ ide po prvé o zber údajov, článok 10 ods. 1 a 2 nariadenia 2019/1157 stanovuje, že biometrické identifikačné prvky zbierajú „len kvalifikovaní a riadne oprávnení pracovníci“ a že títo pracovníci musia dodržiavať „primeran[é] a účinn[é] postup[y] zberu biometrických identifikačných znakov“, pričom tieto postupy musia byť v súlade s právami a so zásadami stanovenými v Charte, Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Dohovore Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa. Okrem toho, ako bolo uvedené v bode 93 tohto rozsudku, článok 3 ods. 7 tohto nariadenia obsahuje osobitné pravidlá pre deti mladšie ako dvanásť rokov (prvý a druhý pododsek), ako aj pre osoby, ktorým je fyzicky nemožné odobrať odtlačky prstov (tretí pododsek), keďže tieto posledné uvedené osoby sú „oslobodené od požiadavky poskytnúť odtlačky prstov“.

112 Pokiaľ ide po druhé o uchovávanie údajov, na jednej strane nariadenie 2019/1157 ukladá členským štátom povinnosť uchovávať ako biometrické údaje podobu tváre a dva odtlačky prstov. V tejto súvislosti sa v odôvodnení 21 tohto nariadenia výslovne uvádza, že toto nariadenie neposkytuje „právny základ na vytvorenie alebo vedenie databáz na vnútroštátnej úrovni na účely uchovávania biometrických údajov v členských štátoch, čo je záležitosť vnútroštátneho práva, ktoré musí byť v súlade s právom Únie v oblasti ochrany údajov“, ani neposkytuje „právny základ na vytvorenie alebo vedenie centralizovanej databázy na úrovni Únie“. Na druhej strane článok 10 ods. 3 uvedeného nariadenia stanovuje, že tieto „biometrické identifikačné znaky [sa]… uchovávajú… len do dátumu vyzdvihnutia dokladu, a v žiadnom prípade nie dlhšie ako 90 dní odo dňa vydania dokladu“ a spresňuje, že „po uplynutí tejto doby sa tieto biometrické identifikačné znaky okamžite vymažú alebo zničia“.

113 Z toho najmä vyplýva, že článok 10 ods. 3 nariadenia 2019/1157 neumožňuje členským štátom spracúvať biometrické údaje na iné účely, ako sú účely stanovené v tomto nariadení. Okrem toho to isté ustanovenie bráni centralizovanému ukladaniu odtlačkov prstov, ktoré ide nad rámec dočasného uchovávania týchto odtlačkov prstov na účely personalizácie preukazov totožnosti.

114 Napokon článok 11 ods. 6 nariadenia 2019/1157 uvádza možnosť, že biometrické údaje uložené na bezpečnom pamäťovom médiu môžu v súlade s právom Únie a vnútroštátnym právom používať riadne oprávnení pracovníci príslušných vnútroštátnych orgánov a agentúr Únie.

115 Pokiaľ ide o písmeno a) tohto ustanovenia, umožňuje použitie biometrických údajov uložených na pamäťovom médiu preukazov totožnosti a dokladov o pobyte len na účely overenia pravosti preukazu totožnosti alebo dokladu o pobyte.

116 Pokiaľ ide o písmeno b) uvedeného nariadenia, stanovuje, že biometrické údaje uložené na pamäťovom médiu preukazov totožnosti a dokladov o pobyte sa môžu použiť na overenie totožnosti držiteľa „pomocou priamo dostupných porovnateľných znakov, ak sa podľa zákona vyžaduje predloženie preukazu totožnosti alebo dokladu o pobyte“. Keďže takéto spracúvanie môže poskytnúť dodatočné informácie o súkromnom živote dotknutých osôb, môže k nemu dochádzať len na účely striktne obmedzené na identifikáciu dotknutej osoby a za podmienok presne vymedzených zákonom, ktoré vyžadujú predloženie preukazu totožnosti alebo dokladu o pobyte.

117 Po tretie, pokiaľ ide o nahliadnutie do biometrických údajov zaznamenaných na pamäťovom médiu preukazov totožnosti, treba zdôrazniť, že odôvodnenie 19 nariadenia 2019/1157 stanovuje poradie prednosti pri využívaní prostriedkov na overenie pravosti dokladu a totožnosti držiteľa, pričom stanovuje, že členské štáty musia „overovať predovšetkým podobu tváre“ a v prípade potreby v záujme jednoznačného potvrdenia pravosti dokladu a totožnosti držiteľa „overiť aj odtlačky prstov“.

118 Pokiaľ ide po štvrté o riziko neoprávneného prístupu k uchovávaným údajom, článok 3 ods. 5 a 6 nariadenia 2019/1157 s cieľom minimalizovať toto riziko stanovuje, že odtlačky prstov sa uchovávajú na „vysoko bezpečn[om] pamäťov[om] médi[u]“, ktoré má „dostatočnú kapacitu a schopnosť zaručiť integritu, pravosť a dôvernosť údajov“. Navyše z článku 3 ods. 10 tohto nariadenia vyplýva, že „ak členské štáty uchovávajú v preukazoch totožnosti údaje na účel elektronických služieb, ako je elektronická verejná správa a elektronický obchod, tieto vnútroštátne údaje musia byť fyzicky alebo logicky oddelené“ najmä od odtlačkov prstov odobratých a uložených na základe uvedeného nariadenia. Napokon z odôvodnení 41 a 42, ako aj z článku 11 ods. 4 tohto istého nariadenia vyplýva, že členské štáty sú naďalej zodpovedné za správne spracúvanie biometrických údajov, a to aj vtedy, keď spolupracujú s externými poskytovateľmi služieb.

ii) O dôležitosti sledovaných cieľov

119 Ako bolo pripomenuté v bode 86 tohto rozsudku, cieľom vloženia dvoch odtlačkov prstov do pamäťového média preukazov totožnosti je boj proti výrobe falošných preukazov totožnosti a krádežiam totožnosti, ako aj zabezpečenie interoperability systémov overovania identifikačných dokladov. Z tohto dôvodu môže prispieť k ochrane súkromného života dotknutých osôb, ako aj v širšom zmysle k boju proti trestnej činnosti a terorizmu.

120 Okrem toho takéto opatrenie umožňuje reagovať na potrebu každého občana Únie mať k dispozícii prostriedky na spoľahlivú identifikáciu a členským štátom umožňuje uistiť sa, že osoby, ktoré sa dovolávajú práv uznaných právom Únie, sú ich nositeľmi. Prispieva tak najmä k uľahčeniu výkonu práva občanov Únie na slobodu pohybu a pobytu, ktorá je tiež základným právom zaručeným v článku 45 Charty. Ciele sledované nariadením 2019/1157, najmä prostredníctvom vloženia dvoch odtlačkov prstov do pamäťového média preukazov totožnosti, tak majú osobitnú dôležitosť nielen pre Úniu a členské štáty, ale aj pre občanov Únie.

121 Okrem toho legitímnosť a dôležitosť týchto cieľov nijako nespochybňuje okolnosť, na ktorú poukazuje vnútroštátny súd, že v bodoch 24 až 26 stanoviska 7/2018 sa uvádza, že v rokoch 2013 až 2017 bolo odhalených len 38 870 prípadov falšovaných preukazov totožnosti a že tento počet klesá už niekoľko rokov.

122 Aj keby bol totiž počet používaných falšovaných preukazov totožnosti nízky, normotvorca Únie nebol povinný čakať, kým sa tento počet zvýši, aby sa prijali opatrenia, ktorých cieľom je zabrániť riziku používania takýchto preukazov, ale mohol najmä v záujme kontroly rizík predvídať takýto vývoj, pokiaľ boli dodržané ostatné podmienky týkajúce sa dodržiavania zásady proporcionality.

iii) Vyváženosť

123 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že obmedzenie výkonu práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty vyplývajúce z vloženia dvoch odtlačkov prstov do pamäťového média preukazov totožnosti sa vzhľadom na povahu predmetných údajov, povahu a spôsoby spracovateľských operácií, ako aj stanovené ochranné mechanizmy, nezdá byť natoľko závažné, že by bolo neprimerané vo vzťahu k dôležitosti rôznych cieľov, ktoré toto opatrenie sleduje. Takéto opatrenie sa teda musí považovať za opatrenie založené na vyváženom posúdení medzi týmito cieľmi na jednej strane a dotknutými základnými právami na druhej strane.

124 V dôsledku toho obmedzenie výkonu práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty nie je v rozpore so zásadou proporcionality, takže tretí dôvod nemôže mať za následok neplatnosť nariadenia 2019/1157.

125 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že nariadenie 2019/1157 je neplatné v rozsahu, v akom bolo prijaté na základe článku 21 ods. 2 ZFEÚ.

IV. O zachovaní časových účinkov nariadenia 2019/1157

126 Účinky aktu vyhláseného za neplatný môžu byť zachované z dôvodov právnej istoty, najmä ak by okamžité účinky rozsudku konštatujúceho túto neplatnosť mali pre dotknuté osoby závažné negatívne dôsledky (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. marca 2016, Parlament/Komisia, C-286/14, EU:C:2016:183, bod 67).

127 V prejednávanej veci by zrušenie nariadenia 2019/1157 s okamžitým účinkom mohlo mať závažné negatívne dôsledky pre značný počet občanov Únie, a najmä pre ich bezpečnosť v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

128 Za týchto podmienok Súdny dvor rozhodol, že je potrebné zachovať účinky tohto nariadenia dovtedy, kým v primeranej lehote, ktorá nemôže presiahnuť dva roky od 1. januára roka nasledujúceho po dátume vyhlásenia tohto rozsudku, nadobudne účinnosť nové nariadenie založené na článku 77 ods. 3 ZFEÚ, ktoré ho nahradí.

V. O trovách

129 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1157 z 20. júna 2019 o posilnení zabezpečenia preukazov totožnosti občanov Únie a dokladov o pobyte vydávaných občanom Únie a ich rodinným príslušníkom vykonávajúcim svoje právo na voľný pohyb je neplatné.**

2. **Účinky tohto nariadenia sa zachovávajú dovtedy, kým v primeranej lehote, ktorá nemôže presiahnuť dva roky od 1. januára roka nasledujúceho po dátume vyhlásenia tohto rozsudku, nadobudne účinnosť nové nariadenie založené na článku 77 ods. 3 ZFEÚ, ktoré ho nahradí.**

Podpisy